

νία, ὅπου καὶ τὰ μεταλλεῖα κεῖνται, ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ παραλίου τοῦ Ωκεανοῦ ἐπὶ 115° — 120° μήκους Δ. καὶ 32°—40°, πλάτους Β. ἔχει δὲ ἑκτασιν 1,100 χιλιόμετρον ἐπὶ 250 περίπου πλάτους. Χώρα ὀρεινὴ καὶ δασώδης, διακοπτομένη ὑπὸ ἑκτεταμένων ἐρήμων καὶ σχοινοδῶν πεδίων. Ἀνεκλύθη τῷ 1542 ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ Καθρίλου. Ἐκκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν τῷ 1763. Ἐνωθεῖσα δὲ μὲ τὴν Μεξικὴν ἠθέλησε ν' ἀνακτήσῃ τὴν αὐτονομίαν τῆς τῷ 1836, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Πρὸς τὸν Κύριον Γ. Χ. . .
Φίλε !

Βεβαρυμένος ἀπὸ τὸν ἄχαριν καὶ δριμύν χειμῶνα τῆς Ὀδητσοῦ, μὲ ζητεῖς, ὡς ἀνακούφισιν τῆς δυσθυμίας σου εὐρίσκων καὶ τὴν ἀπλὴν διήγησιν, νὰ σοὶ ἐκθέσω τὰ κατὰ τὰς ἀποκρέω εἰς τὴν πόλιν μας γινόμενα.

Ἐν Ἀθήναις, φίλε, ὁ οὐρανὸς οὐδέποτε διαμείνει ἐπὶ συνεχῇ χρόνον νεφελώδης· τὸναντίον πολλὰς λαμβάνων τὰς μεταβολὰς ἀποδιώκει τὴν μονοτονίαν, ὅτε μὲν διαυγὴς καὶ αἶθριος παριστάμενος, ὅτε δὲ ὑπὸ λεπτῶν νεφελῶν ἐσκιασμένος, καὶ κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιστάσεις αἱ καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα ὁμηγύρεις τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε παρεμποδίζονται· ἂν δὲ προσθέσῃς καὶ τὸ φύσει εὐχαρί καὶ εὐτράπελον τῶν Ἑλλήνων, θέλεις σχηματίσει σαφὴ εἰκόνα τῶν κατὰ τὰς ἀποκρέω εἰς τὴν πόλιν μας γινομένων.

Περιοριζόμενος νὰ σοὶ γράψω τὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἀποκρέω, καὶ τῆς πρώτης τῆς τεσσαρακοστῆς, νομίζω ὅτι συμπληρῶ τὸ ἔργον πληρέστατα· διαμοίρασον ἐκ τῶν δύο τούτων τὸ ἀνάλογον εἰς τὰς λοιπὰς ἡμέρας, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλεις αἰσθανθῇ τὴν ποικιλίαν καὶ διάρκειαν τῶν διασκεδάσεων μας.

Αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας πληροῦνται ὑπὸ ἀνθρώπων εὐθυμούντων, καὶ κατὰ ποικίλον τρόπον μετεμψισμένων, οἵτινες σύρουσι κατόπιν των, κατὰ δὴ τὸ σῆμα, τοὺς μικροὺς παῖδας τῆς πόλεώς μας. Προπορεύονται δὲ τῶν πλείστων τούτων μουσικοὶ ἐπὶ τὸ τουρκικώτερον. Οἱ ἐξώσται τῶν οἰκίων κατακοσμούμενοι ὑπὸ τῶν ὠραίων Ἑλληνίδων, ἐπαυξάνουσι τὴν συσπώρευσιν τῆς εὐαισθητοῦ νεολαίας, ἥτις ἡξυρῶσα νὰ ἐκτιμᾷ τὴν τοιαύτην θυσίαν των, ἀμειλίχται νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὰς εὐάρεστον καὶ ποικίλην τὴν θέαν διὰ τῶν κομψῶν ἐνδυμάτων, καὶ τοῦ κομψωτέρου τρόπου των. Ἐννοεῖται δὲ οἷοθεν ὅποια συνάντησις αἰσθημάτων γίνεται εἰς τὰς καρδίαις ἀμφοτέρων. Ἀλλὰ τὸ στιγματίζον καὶ διαβατικὸν τῆς πρὸς τὰ πρόσω χωρούσης νεολαίας, ἥτις ἐπαλλάττει τόπον κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ζητοῦσα τὴν ποικιλίαν, ἀφίνει αὐτὰ μετέωρα· Ἀφίνοντες δὲ τὴν πόλιν πρὸς καιρὸν,

τῆς ἡμέρας προχωροῦσας, συνέρχονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῆς παιανίζουσας μουσικῆς κατὰ Κυριακὴν, ἐξω τῆς πόλεως, ὅπου πλείστον ὅσον συρρέει πλήθος. Ἐπαυξανομένης ἐνταῦθα τῆς τέρψεως, ὑπὸ τοῦ ἐν μέσῳ κύκλου παρισταμένου βασιλικοῦ ζεύγους, καὶ ὑπὸ οὐρανὸν διαυγέστατον, καὶ θερμῶς κρυστῆν εὐάρεστον, ποικιλλεται ἡ θέα διὰ τινος μετεμψισμένου, πλείστως ἐκτελοῦντος εὐστροφίας τοῦ σώματος, καὶ τὸν ἐπιτηδεύτατον εὐρωπαϊκὸν χορὸν ποιοῦντος, χάριν παιδίας καὶ τέρψεως τῶν παρευρισκομένων ἀπείρων θεατῶν, οἵτινες συνάμα ὑπὸ τῆς παιανίζουσας μουσικῆς καθηδύνοντο διαχέονται εἰς τερψίθυμα αἰσθήματα. Κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ὁμηγύρεως ταύτης νομίζει τις ὅτι θιάσος μέγας, βραδέως κινούμενος, εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν, ὅπως συναντήσῃ καὶ αὖθις τὰς μικρὸν μονωθείσας Ἑλληνίδας, αἵτινες ἀνυπόμονοι περιμένουσι τοὺς θεατὰς των. Τὸ μέγιστον δὲ μέρος τοῦ εἰσερχομένου πλήθους σταθιμεῖ κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν δύο εὐρυχωρῶν ὁδῶν τοῦ Διόλου καὶ Ἑρμοῦ, ὅπου, ὡς εἰς κέντρον, συνέρχονται πάντες, καὶ ὅπου διαπράττονται τὰ πλείστα γελοιοποιὰ ἔργα τῶν ποικίλων μετεμψισμένων· αἱ ἄμαξι καὶ οἱ διαβαίνοντες ἀδυνατοῦσι νὰ διασχίσωσι τὸ πλήθος. Εἰς ἐν συγχέοντα ἐνταῦθα αἱ φωναὶ τῶν ἀμαζηλατῶν, τῶν διαβαίνοντων, καὶ τοῦ ἰσταμένου πλήθους, προμειδουσῶν ἄνωθεν τῶν νεανίδων. Ἡ νύξ τέλος ἐπέρχεται, καὶ αἱ ὁδοὶ καταφωτίζονται ὑπὸ τῶν ἀναπτομένων πυρσῶν, εἰς τὴν λάμπιν τῶν ὁποίων οἱ ἀστέρες προσμιγνύοντες τὸ ἀμυδρόν των φῶς, μαγευτικὸν παρέχουσι φαινόμενον· νύξ δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην· διότι καὶ τὸ σκότος ἐκλείπει, καὶ ἡ ἡρεμία αὐτῆς οὐδαμοῦ φαίνεται· τὸναντίον κίνησις μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ ἐν εὐθυμίᾳ καὶ κραυγαλέῳ ᾄδοντες διαχέουσι τὰ τοῦ Βάκχου ᾄσματα, συγκροούμενα μὲ τοὺς ἤχους διαφόρων ἡχούντων ὀργάνων, καὶ οὕτως ἀνεπαισθήτως καταλαμβαδόμεθα ἀπὸ τὴν διαφώσκουσαν ἡμέραν τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Ἀντὶ δὲ ἡ πρώτη αὕτη τῆς νηστείας ἡμέρα νὰ διαχύσῃ τὴν κατ' ἡμέραν εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπισυνεβῇ οὕτω διὰ μιᾶς ἀπάδουσα τίς ἡρεμία, ἀνατέλλει αὕτη γλυκεία καὶ παιδρά. Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τὰ ἀπέναντι τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ὀλυμπίου Δὸς λοφίδια κατακαλύπτονται ὑπὸ ἀνθρώπων μετὰ μετριάς εὐθυμίας πανηγυρίζοντων· πλήθος ἀμαξῶν διασχίζει τὰς ὁδοὺς, καὶ νέοι ἀπνηυημένοι ἤδη τῆς πρωτεταίας διαχύσεως, ἔφιπποι οἱ πλείστοι, ἐπισκέπτονται τὴν θελκτικὴν ταύτην θέσιν, καὶ ἡρέμα κατασκοποῦσι τὰ βήματα τοῦ ὠραίου φύλου. Ἐκεῖ μὲν κατὰ συνοδίαις ὕμνουσι τὸν Βάκχον, πέραν ἀλλοῦ συγκροτοῦσι χοροὺς ἑλληνικοὺς, ἐκεῖσε δὲ περιφέρονται ἄνδρες μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν, ἀλλοῦ δὲ στρατιῶται εὐκόσμως τηροῦσι τὴν τάξιν. Τὸ Βασιλικὸν Ζεῦγος τέλος ἐμφανίζεται, ἐπισκεπτόμενον τὰς διαφόρους συνοδίας. Μετὰ δὲ τὴν βασιλικὴν ταύτην ἐπίσκεψιν, διασχίζεται τὸ πλήθος κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀπερχόμενον εἰς τὰ ἴδια, καὶ τὴν κίνησιν ταύτην διαδέχεται τέλος ἡ ἐντελής ἡσυχία, παρὰ τὴν ἡμέραν

τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἡμερῶν τοὺς ἐγκατέλειπεν.

Ἰδοὺ ἐν συντόμῳ, φίλε, εὐχαρίστησα ἐν μέρει μόνον τὴν περιέργειάν σου. Ἐάν δὲ εἰς τὴν μικράν μου ταύτην διήγησιν ἐπιπροσθέσῃς καὶ σὺ τί πλέον, τότε θέλεις ἔχει ἀκριβοτέραν τὴν ἐξιστορήσιν· παρέλκει· τὰς ἰδιαιτέρους χοροὺς, καθ' οὓς διήλομεν τὰς πλείστας τῶν ἀποκρέω νύκτας, διὰ τὸν λόγον μὴ, περιγράφων καὶ τούτους, καὶ τὰς χαρμολύπας αὐτῶν, ἐπαυξήσω τὴν κατακυριεύουσάν σε μελαγχολίαν, ἥτις ἐπεύχομαι νὰ σὲ ἀποχαίρῃς.

Ἰγναίε!

Ἀθῆναι, τῇ 17 φεβρουαρίου 4849.

Ὁ φίλος σου

Δ. Κ. Σ.

Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

*Η ἡ Ἀσφαλίτις Λίμνη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Λημартίνου).

Ἡ θεά τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης δὲν προξενεῖ μῆτε μελαγχολίαν, μῆτε θλίψιν· φέρει ὅμως λυπηρὰς σκέψεις, καὶ φαίνεται ὡς λίμνη περιλαμπής, τῆς ὁποίας ἡ ἀπέραντος καὶ ἀργυροειδὴς ἐπιφάνεια ἀντανάκλῃ τὸ φῶς καὶ τὸν οὐρανόν, ὡς κάτοπτρον ἐνετικόν. Ὅρη εὐκόρως τινὰ σκιαζοῦσι μέχρι τῶν ὀχθῶν αὐτῆς. Λέγεται, ὅτι δὲν ζῶσι μῆτε ἰχθύς εἰς τὸν πυθμένα τῆς, μῆτε πτηνὰ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς. Περὶ τούτου ἀγνοῶ, δὲν εἶδα δὲ μῆτε ὄστρακα, μῆτε θαλάσσια πτηνὰ ὅμοια τῶν θαλασσίων περισερῶν, τὰ πλέοντα πάντοτε ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς Συρικῆς Θαλάσσης καὶ συνοδεύοντα τὰ ἀκάτια ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου· ἀλλ' ὁλίγον μακρὰν τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης ἐπυροβόλησα καὶ ἐφόνευσα πτηνὰ ὁμοιάζοντα ἀγρίας νήσσης, ἅτινα ἐπέτῳ ἀπὸ τὰς ἐλώδεις ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου. Ἐάν αὐτῆς τῆς θαλάσσης ἡ αἰὶα ἦτο θανατηφόρος δι' αὐτὰ, δὲν ἤθελον πλησιάζει τὸσον, ἀψηφόντα τὰς δηλητηρίους αὐτῆς ἀναθυμιάσεις. Δὲν διέκρινα προσέτι μῆτε τὰ ἐρείπια τῶν καταβεβυθισμένων πόλεων, τὰ φαινόμενα, ὡς λέγουσιν, εἰς ὀλίγον βάθος ὑπὸ τὰ κύματά τῆς. Οἱ Ἄραβες, οἵτινες μ' ἐσυνώδυσαν, διίσχυρίζοντο, ὅτι τὰ διακρίνουσιν ἐνίοτε. Ἠκολούθησα ἐπὶ πολλὰς ἀκτὰς αὐτῆς τῆς θαλάσσης, ποτὲ μὲν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀραβίας, ὅθεν ἐκβάλλει ὁ Ἰορδάνης (ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος εἶναι τῷ ὄντι ὡς οἱ περιηγηταὶ τὸν περιγράφουσι, τρυγία ὕδατος ῥυπαροῦ εἰς κοίτην πυλώδη), ποτὲ δὲ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ὀρέων τῆς Ἰουδαίας, ὅθεν αἱ ἀκταὶ ὑψοῦνται καὶ λαμβάνουσιν ἐνίοτε τὸ σχῆμα τῶν ὀρέων λόφων τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος μᾶς παρίστανετο πάντοτε ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐποψίν, λαμπρά, κυανῇ καὶ ἀκίνητος. Οἱ ἄνθρωποι διετῆρσαν εἰσέτι τὸ προτέρημα, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωκε, κατὰ τὴν Γένεσιν, τὸ νὰ δίδωσιν εἰς τὰ πράγματα καταλλοῦς ὀνομασίας. Ἡ θάλασσα αὕτη εἶναι ὡραία καὶ διαλάμπει καὶ πλημμυρεῖ, διὰ τῆς ἀνακάμψεως τῶν

ὕδατων τῆς τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν (ἔρημον) τὴν ὁποίαν καλύπτει· αὕτη ἐλκύει τὰ βλέμματα καὶ κινεῖ τὴν σκέψιν, ἀλλ' εἶναι Νεκρά. Ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος τοῦ θαλασσίου φλοίσβου δὲν ὑπάρχουσιν εἰς αὐτήν. Τὰ βάρεα διὰ τὸν ἄνεμον κύματά τῆς δὲν ἤγουν κυλιόμενα, καὶ ποτὲ ἡ λευκὴ ζώνη τοῦ ἄφρου τῆς δὲν συντρίβεται ἐπὶ τῶν χαλικίων τῶν ἀκτῶν τῆς. Εἶναι θάλασσα ἀπολειθωμένη.

Ἰπὸ τῆς Πη. Κ.

Ἡ ταχύτης τοῦ ἀνθρώπινου βίου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Βοστυετίου)

Ὁ ἀνθρώπινος βίος ὁμοιάζει ὁδόν, ἥς τὸ πέρας εἶναι κρημνὸς φοβερώτατος. Εἰδοποιούμεθα τοῦτο ἀπὸ τὸ πρῶτόν μας βῆμα· ἀλλ' ὁ νόμος ὥρισθη, καὶ ἀνάγκη νὰ προβαίνωμεν πάντοτε. Προχωρεῖ, ἄνθρωπε, προχωρεῖ! Δύναμις ἀνίκητος, ἰσχύς ἀκαταμάχητος μᾶς παρασύρει· πρέπει ἀδιακόπως νὰ προβαίνωμεν πρὸς τὸν κρημνόν! μύριζι ἀποτυχία, ἀπειροὶ πόνοι καὶ δυστυχία μᾶς βασανίζουν καὶ μᾶς ἐνασχολοῦσι καθ' ὁδόν! ἅς ἡδυνάμεθα τοῦλάχιστον ν' ἀποφύγωμεν τὸν φρικτὸν τοῦτον κρημνόν... Ὅχι, ὄχι! Προχωρεῖ, τρέχε! μὲ πόσῃ ταχύτητι παρέρχονται οἱ χρόνοι! Παρηγορούμεθα μολοντοῦτο ἀπαντῶντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντικειμενὰ τινὰ εὐάρεστα, ὕδατά τινὰ ῥέοντα, καὶ ἄνθη, ἅτινα στιγμιαίως παρέρχονται· ἡ ἐξ αὐτῶν εὐχαρίστησις γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σταματήσωμεν. Προχωρεῖτε, προχωρεῖτε! Καὶ ἐν τοσούτῳ ὁ ἄνθρωπος βλέπει ὅτι πᾶν τὸ προβαίνον κατακρημνίζεται. Κτύπος φοβερός! καταστροφὴ ἀναπόφευκτος! Παρηγορίαν τινὰ ἐνσπείρου ἐνίοτε εἰς τὴν ψυχὴν μᾶς ἄνθη τινὰ συναγόμενα ἐν τῇ διαβάσει, καὶ μυσταίνοντα ἐν ταῖς χερσίν ἡμῶν πρὶν ἔτι παρέλθῃ ἡ ἡμέρα· καὶ καρποὶ τινες ἀφανιζόμενοι ἐνθ' ἀπογευόμεθα αὐτοὺς, στιγμιαία εὐχαρίστησις· γοητεία, πλάνη! παρασυρόμενος ἀδιακόπως σπεύδεις εἰς τὸ βάρβαρον! Τὰ πάντα ἀρχίζουσιν ἤδη νὰ ἐξαλειφῶνται· οἱ κῆποι φαίνονται ὀλιγώτερον ἀνθισμένοι, τὰ ἄνθη ὀλιγώτερον ὡραία καὶ ἀνθηρὰ, τὰ χρώματά τ' ὀλιγώτερον ζωηρὰ, οἱ λειμῶνες ὀλιγώτερον τερπνοὶ, τὰ ὕδατα ὀλιγώτερον διαυγῆ, τὸ πᾶν σκατίζεται, τὸ πᾶν ἐκλείπει! τὸ φάσμα τοῦ θανάτου παρίσταται. Γίνεται ἐπαισθητὴ ἡ πλησιάζουσα τοῦ ὀλοῦ θρίου, τοῦ ζοφεροῦ βαράθρου! ἀλλ' ἀνάγκη νὰ πλησιάσωμεν τὸ χεῖλος αὐτοῦ, ἐν βῆμα ἔτι! ἡ φρίκη ἤδη ταράττει τὰς αἰσθήσεις μᾶς, ἡ κεφαλὴ σκοτοδινιᾷ, οἱ ὀφθαλμοὶ πλανῶνται· πρέπει νὰ προβαίνωμεν ἔτι! ἐπιθυμία ἐπιστροφῆς κερτερεῖ ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν μᾶς, ἀλλ' οὐδὲν μέσον· τὸ πᾶν πίπτει! τὸ πᾶν γίνεταί ἄφαντον, τὸ πᾶν παραφέρεται!

Πη. Κ.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ.

Νέαν τινὰ θαυμασίαν ἀνακάλυψιν ἀναφέρουσι, γενομένην ἐσχάτως, αἱ ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης. Ἐπειδὴ

δὲ καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀνάγεται εἰς τὴν φωτογραφίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ἐκφράσωμεν καὶ αὐτὴς τοὺς δισταγμούς μας περὶ τῆς θρυλουμένης ὑπὸ τινων ἐνταῦθα γνώσεως τῆς φωτογραφίας ἢ ἡλιατυπίας ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου ζωγράφου Πανσελήνου, ἂν καὶ περιμένωμεν ἴσως ν' ἀκούσωμεν νέας ὕβρεις καὶ πράγματα δι' ἡμᾶς ἀκατάλυπτα ὑπὸ τῶν κυρίων τούτων· ἀλλὰ περιττὴν ἤδη νομίζομεν πᾶσαν περὶ τούτων μνείαν, ὥς ἀπολεσθέντος μετ' ἡχοῦ καὶ τοῦ μνημοσύνου αὐτῶν. Ἡ δὲ προκείμενη ἀνακάλυψις εἶναι ἡ ἐξῆς·

Ὁ περιόνυμος φυσικοχημικὸς Κ. Ε. Βεκκερὲλ ἔλυσε τὸ δυσκολώτερον πρόβλημα τῆς νέας ἐπιστήμης. Κατ' ὥρθωσεν νὰ σκευάσῃ ἐπιφανείαν τινα χημικὴν, εὐκόλως ἀντιτυπούσαν τ' ἀντικείμενα, ἥτις, ὥσπερ ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐκτυποῖ τὰ χρώματα τοῦ φωτός, τοῦ προσβάλλοντος αὐτὴν· καὶ γίνεται ἐρυθρὰ μὲν ὑπὸ τὴν ἐπίρρολὴν τῶν ἐρυθρῶν ἀκτίνων, κυανῇ δὲ ὑπὸ τὴν τῶν κυανῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἀντιτυποῦνται δὲ ἐπὶ τῆς περιεργοτάτης ταύτης οὐσίας οὐ μόνον τὰ ἀπλᾶ χρώματα τοῦ ἡλιακοῦ εἰδόλου (spectre), ἀλλὰ καὶ τὰ σύνθετα. Διὰ τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου ἀντανεκλώμενα τὰ ἀντικείμενα τυποῦνται ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκμαγείου καὶ ζωγραφοῦνται μὲ τὰ χρώματά των.

Ἀλλ' ἂν ἐλύθη τὸ δυσκολώτατον τοῦτο πρόβλημα ἐπιστημονικῶς, ἡ καλλιτεχνικὴ ὅμως αὐτοῦ λύσις εἰσέτι δὲν κατωρθώθη. Αἱ ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης ὥραιαι εἰκόνες δὲν δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν εἰμὴ ἐν ἐντελεστάτῳ σκότει, διότι ἂν ἐκτεθῶσιν ἐκ νέου εἰς τὸ φῶς, αὐτὸ ἐξακολουθεῖ τὴν ἐνέργειάν του, καὶ βλέπει τις ἐπανερχομένης ἐν ἀκαρπείᾳ τὰς φαιάς καὶ μελαίνας χροιάς τοῦ Δαγερτυπού.

Εἰς τὸ προλαβὼν ἄρθρον μας εἶχομεν ἀναγγεῖλει, ὅτι ἄλλοι τινὲς ἐφεῦρον τὸν τρόπον τῆς φωτογραφίας ἐπὶ χάρτου, ἀλλ' ὁ Κ. Νιέψ Σαιν-Βικτώρ ἐπένοησεν ἐσχάτως τρόπον φωτογραφίας ἐπὶ τοῦ ὕελου, προτιμότερον καθ' ὅλα ἀπὸ τὸν τοῦ χαρτίου.

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Κατὰ τὸν συνταγματάρχην Λήκ. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Φωκίωνος Ῥῶκ Ἀθηναίου, πρώην Γραμματέως τῆς ἐν Λονδίῳ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας κτλ.

Ἐν Μεσίτῃ παρὰ Γ. Μουρ 1849.

Παρατηρήσεις τινὲς τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ἡ περιγραφή τῶν ΣΩΖΟΜΕΝΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ καὶ τῆς ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ἐξήχθη καὶ μετεφράσθη Γαλλιστὶ ἀπὸ τὸ ἀξιόλογον σύγγραμμα τοῦ συνταγματάρχου Λήκ, Topography of Athens, by M. M. Leake, London 1841).

Ἄν καὶ τὸ πόνημα τοῦτο ἔγινε κυρίως διὰ τοὺς ξένους περιηγητάς, αἵτινες, ἔχοντες νὰ διαμείνωσιν

ὀλίγας μόνον ἡμέρας εἰς Ἀθήνας, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ ἐνδοξὰ τῆς ἀρχαιότητος μνημεῖα, ποδηγετούμενοι ἀπὸ ἀκριβῆ ὁδηγόν, οἱ καλλιτέχναι, καθὼς καὶ οἱ περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολούμενοι, θέλουσιν εὐρεῖ ἱκανὰ διδόμενα πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν των.

Σημειώσας εἰς τὴν μετάφρασίν μου τὰς σελίδας τοῦ πρωτοτύπου, σκοπὸν εἶχα νὰ εὐκολύνω τὰς μελέτας τῶν ἀρχαιολόγων, ὅσας τις θελήσῃ νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὸ κείμενον αὐτὸ, καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὰς πολυτίμους σημειώσεις του.

Πρὸς πλείοτεράν των περιηγητῶν πληροφορίαν, ἐπρόσθεσα καὶ ἐγὼ μερικὰς τινὰς σημειώσεις διακρινομένας διὰ τῶν ἀρκτικῶν στοιχείων Σ. Μ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταβαίνόντων εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐξάνει ὁσημέραι, χάρις εἰς τὴν διὰ τῶν ἀτμοπλοίων εὐκολίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλπίζω ὅτι ὁ ὁδηγὸς οὗτος θέλει τύχει εὐμενοῦς δεξιώσεως, καὶ καταστῇ ὁ συνέκδημος τῶν ἐπισκεπτομένων τὰς Ἀθήνας.

Ἡ καθέδρα τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Βασιλείου δὲν προσφέρει ἀκόμη, εἶναι ἀληθές, τὰς πολυτελεῖς ἀναπαύσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ βίου· ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ὁ ξένος θέλει διατρίψῃ εἰς αὐτὴν εὐχαρίστως ἡμέρας τινὰς.

Λησμονῶν κατ' αὐτὰς, τὰς μικρὰς θλίψεις τῆς ἐνεστώσης ζωῆς, θέλει μᾶλλον ἀνατρέξει πρὸς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἐποχὴν, τῆς ὁποίας ὁ δαίμων, ὡς εἶπεν ἄλλοτε ὁ κύριος S. John, διέχυσεν ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὅσῃν γλυυτέραν ἀπὸ τὸν θῆμον τῶν ὀρέων τῆς, τὴν καθωράϊσε μὲ καλλονήν, ὑπερβαίνουσαν τὴν ἐπίγειον καλλονήν. Ἐνέπλησε τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ἀπὸ μεγαλείου καὶ δόξης, καὶ ἔρριψε καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς κόνεως τῆς, καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐρεπειῶν τῆς τοσαύτην μαγείαν, ὥστε φαίνονται ἀκόμη καὶ σήμερον ὠραιότερα καὶ ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας εἰκόνας, καὶ ἀπὸ τὰ ἐντελέστερα οἰκοδομήματα παντὸς ἄλλου τόπου.

Ἐπειδὴ μέγας ἀριθμὸς περιηγητῶν ἔγραψαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα περιηγήσεως, ἐνόμισα περιττὸν νὰ διαλάβω καὶ περὶ τούτου· ἡ καταλληλοτέρα ὅμως ἐποχὴ, ἢ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου μέχρι τέλους μαΐου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ περιηγητὴς θέλει ἀναγνωρίσει τὴν ὁρθότητα τῶν ὅσα εἶπεν ὁ Λόρδος Βάυρων περὶ τοῦ κλίματος τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ κλίμα, γράφει εἰς τὸν Child Harold, ὡς μ' ἐφάνη τοῦλάχιστον, εἶναι αἰώνιον ἔαρ· ἐπὶ ὁκτῶ μῆνας ὁλοκληροῦς, δὲν παρῆλθεν οὔτε ἡμέρα χωρὶς νὰ τρέξῃ ἔφιππος εἰς τὰ πέριξ τῆς πόλεως· ἡ βροχὴ εἶναι σπανιστάτη· ἡ χιὼν δὲν λευκαίνει ποτὲ τὰς πεδιάδας τῆς, καὶ οὐρανὸς νεφελώδης, εἶναι εἰς τὰς Ἀθήνας σπανιότης εὐάρεστος. »

Ἐν Ἀθήναις 1848.

Τμὴ τοῦ συγγράμματος ἀποτελοῦντος τόμον ἕνα εἰς ὄγκον προσιωρήθη εἰς δραχ. 5 60 πληρωθησομένης μετὰ τὴν παραλαβὴν αὐτοῦ.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις μὲν παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δὲ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Προξένοις τῆς Ἑλλάδος.